

השכינה סוד התכלת שורפת את עמי הארץ שאינם חוזרים בתשובה

אִי אֲשַׁכַּחַת בְּנֵי נֹשָׂא, דְּאֵינּוּן עֵצִים יְבֹשִׁים, ואם השכינה

מוצאת בני אדם שהם כעצים יבשים מכל לחלוחית של תורה ומצוות **כְּגִוּוֹנָא**

דְּאֵינּוּן פְּתִילוֹת יְבֹשִׁין, בְּלֹא מִשְׁחָא, כדוגמת אותן הפתילות

היבשות שאין בהן שמן **דְּאֵיהִי אֹרִייתָא רַחֲמִי,** שהשמן הוא אור התורה

שהוא רחמים **אֵיהִי לֹזֶן (דְּלִידוּנֹן) שְׂרִיפָה, וְאוֹקִידַת לֹזֶן** השכינה

נעשית להם שריפה ושורפת אותם [נד]. **וּבְגִין דְּעַמֵּי הָאָרֶץ אֵינּוּן**

בְּעִירָן, ובגלל שעמי הארץ הם בבחינת בהמות **כְּמָה דְּאוֹקְמוּהָ דְּאֵינּוּן**

שְׂקָן כמו שפירשהו חז"ל [נה] שהם נמשלים לשקץ. **תִּכְבֵּלַת, דְּאֵיהִי אֲדַנִּי,**

אוֹקִידַת לֹזֶן, ולכן השכינה שהיא סוד התכלת והיא שם אדנ"י שורפת אותם **בְּגִין**

דְּקָרְבִין לְגַבְהָ עִם שְׂרָן, משום שהם מתקרבים אצלה עם השרץ שבידם

דְּאֵיהִוּ יֵצֵר הָרַע, זָר, שהוא היצר הרע שהוא זר אצלה **הָדָא הוּא**

דְּכַתִּיב, וזהו מש"כ בפסוק (במדבר ג) **וְהָזָר הַקָּרֵב יוֹמֵת** דהיינו שמי

שמתקרב לשכינה בעוד שהוא אוחז ביצר הרע שבו שהוא זר לשכינה יומת ולכן צריך לעזוב

ולהשליך את החטא בשעה שמביא קרבן ושב בתשובה שלימה (יהל אור).

אור הרשב"י

בת עמי הארץ, מפני שהן שקץ, ונשותיהן שרץ, ועל בנותיהן הוא אומר ארור שכב עם כל בהמה.

[נד] מחמת שאין בהם את אור התורה שהוא רחמים אז השכינה נעשית להם דין ושורפת אותם (הגהות ר' דוד לוריא על היעל אור). [נה] כדאיתא בפסחים דף מט ע"ב ולא ישא

הלימוד היומי

לע"נ רחל אפרת בת שרה ע"ה

אם חוזרים בתשובה במיתתם המלאך מיכאל מקבל את נשמתם

וְאִי בְּמִיתַתְהוֹן חֲזָרִין בְּתִיבְתָא, ואם במיתתם הם חוזרים בתשובה

שלימה (נ"א כד שְׁחִיט לֹן מְלָאךְ הַמָּוֶת מִיכָאֵל) כאשר שוחט אותם המלאך המות

מְלָאךְ מִיכָאֵל דְּאִיהוּ כְּהֵנָּה רַבָּא, אַרְיָה דְּאָכִיל קַרְבְּנִין, נְחִית עַלְיֵיהּ, לְקַרְבָּא לֹן קַרְבְּנָא קְדָם יי' אַז

המלאך מיכאל שהוא כהן גדול שהוא סוד אריה האוכל את הקורבנות יורד עליהם ומקבל

את נשמתם ומקריב אותם קורבן לפני ה' והוא משאחו"ל שאין הצדיקים נפטרים עד שרואים

פני שכינה והוא המלאך מיכאל שהשכינה מתלבשת בו (רמ"ק).

לפני המיתה צריך האדם לומר וידוי ושמע ישראל וברוך שם ויכוין לחזור

בתשובה

וְקָדָם דְּתַפּוּק נְשָׁמְתִיה, מְתוּוּדָה בְּכַפָּה וְרוּיִין, ולפני שתצא

נשמתו מתודדה בכמה וידויים על כל עוונותיו **וְכַד נְפִיק נְשָׁמְתִיה**

הוּא הָוָה מְתַפּוּוֹן לְגַמּוּר אֶת הַשֵּׁם, וכאשר תצא נשמתו צריך הוא

לכוון לגמור את ה' באמירת פסוק **שְׁמַע יִשְׂרָאֵל וּבְרוּךְ שֵׁם,** כבוד מלכותו

לעולם ועד **לְקַרְבָּא נְשָׁמְתִיה מָאנָא** (נ"א קַרְבְּנָא) **לְשֵׁם יְהוָה,**

להקריב את נשמתו להיות כלי מוכן לייחד את שם הוי"ה (רמ"ק) **וְצָרִיךְ לְמְתוּדָה**

לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, לְקַבְּלָא [נ] **לְקַרְבָּא ה' בְּשָׁמִיָּה,** וצריך

אור הרשב"י

[נ] הרמ"ק אינו גורס תיבה זו.

הלימוד היומי

לע"נ רחל אפרת בת שרה ע"ה

המתוודה לפני הקב"ה לכוון לקרב את האות ה' האחרונה שבשם הוי"ה שהיא המלכות
דְּאֶכֶּיל וְשִׁי, שהמלכות היא האוכלת ושורפת את נשמתו ולכן נקראת המלכות
 תכלת מלשון כילוי (רמ"ק) **וְלֹאֲחֻזְרָה בְּתִיּוֹבְתָא לְגַבֵּי יְהוָה**, ויכון
 להחזיר בתשובה את האות ה' האחרונה לגבי אותיות יה"ו דז"א שהאות י' היא בחסד ואות
 ה' הוא בגבורה ואות ו' הוא בת"ת (רמ"ק) **אֶהְיֶה כְּחוֹשֶׁבֶן מַ"ב** ואז הם עולים
 לשם אהיה שהוא בנינה והיא סוד התשובה ובגמטריא הם עולים לחשבון מ"ב ושם זה הוא
 בנינה (יהל אור). **דְּאֶדְנִי קָרִינָא לִיָּה דִּינָא דְּמַלְכוּתָא דִּינָא** כי
 המלכות היא נקראת בשם אדנ"י שהוא לשון דין ונאמר עליה דינא דמלכותא דינא כי אדנ"י
 בהיפוך אותיות הוא דינ"א וע"י התשובה מתמתקת מדיניה ועולה ליה"ו דז"א ונכללים בבנינה
 שהיא שם אהי"ה (רמ"ק).

בשעת מיתתו יכוין בשם המפורש מ"ה ותצא רוחו ונפשו

וּיְכַוֵּן בְּשֵׁמָא מְפָרֵשׁ, דְּאִיהוּ יו"ד ה"א וָא"ו ה"א, בְּלֵב
אַחַד ובשעת מיתתו יכוין בשם המפורש שהוא שם מ"ה בלב שלם. **וּבִיָּה**
יְפֻק רֹחֵיהּ ובכוונה זו תצא רוחו. **בְּנֶפֶשׁ דִּילֵיהּ מְקַבֵּל עָלֵיהּ**
מִיתָה וְיִסוּרִין ובנפשו שהיא דבוקה יותר אל הגוף יקבל על עצמו מיתה ויסורים
 (רמ"ק). **וּבְנִשְׁמַתָּא מוֹדָה בְּכַפָּה וְדוּיִין וּמְתַחַרְט** ובנשמתו שהיא
 בנינה שהיא סוד התשובה הוא מתוודה בכמה וידוים על עוונותיו ומתחרט עליהם (רמ"ק).

בנפשו צריך לקבל על עצמו מיתה בשחיטה או שריפה או אם התחייב בארבע מיתות בי"ד

בְּנַפְשׁוֹ מִקְבַּל עָלָיו מִיְתָה שְׁחִיטָה שְׂרִיפָה, וממשיך הזוהר לבאר שבנפשו צריך לקבל על עצמו מיתה בשחיטה או בשריפה **וְאִי צָרִיךְ אַרְבַּע מִיְתוֹת בֵּית דִּין**, ואם הוא התחייב בד' מיתות ב"ד **דְּאֵינּוֹן** שהם **סְקִילָה שְׂרִיפָה הַרְגָּה וְחָנֶּק**, **מִקְבַּל לִיָּה מֵאֲדֹנָי בְּנַפְשׁוֹ דִּילִיָּה** מקבל אותם על נפשו מהמלכות שהיא שם אדני. **וּבְנִשְׁמָתִיהָ מוֹדָה בְּכַמָּה וִידוּיִין**, ובנשמתו הוא צריך להתוודות על עצמו בכמה וידויים **וְחֹזֵר בְּתִיבְתָא לְגַבֵּי אֱהִי"ה**, ויחזור בתשובה אל הבינה שהיא שם אהי"ה ששם סוד התשובה **דְּאֶחִיד בְּתַרִּין שְׁמָהוֹן**, שהבינה אחוזה בשתי שמות **יְהוָה יְהוָה** שם אחד כנגד החכמה שממנו מקבלת הבינה ושם אחד כנגד הז"א שהיא משפיע לו.

במחשבתו יכוין להוציא הוידוי בכוונה גמורה בשם מ"ה

בְּמַחְשַׁבְתִּיהָ יְכוּיִן לְאִפְקָא וְדוּי, וע"י מחשבתו יכוון להוציא את הוידוי בכוונה גמורה **וְקַבְּלַת מִיְתָה עָלָיו**, בְּלֵב אֶחָד, ויקבל על עצמו את המיתה בלב שלם ובצאת נפשו יכוון בשם הקדוש **דְּאִיהוּ שְׁמָא מְפָרֵשׁ, כְּגִוּוֹנָא דָא** שהוא שם המפורש באופן זה: **יְו"ד ה"ה ו"ו ה"ה** (פְּבוּד) **בִּיָּה** וכאשר שם זה היה יוצא מפי כהן גדול ביום הכיפורים היו **כְּהֵנִים** והעם העומדים בעזרה **כּוֹרְעִים וּמְשַׁתְּחִוִּים עַל פְּנֵיהֶם**,